

Reč života - april 2019.

„Kad dakle ja oprah vama noge, Gospod i učitelj, i vi ste dužni jedan drugom prati noge.“ (Jv 13,14)

Jevanđelista Jovan, prisećajući se poslednjih sati provedenih sa Isusom pre njegove smrti, usmerava pažnju na pranje nogu. Na drevnom Istoku to je bio znak dobrodošlice gostu koji je stigao preko prašnjavih puteva. Obično je to izvršavao sluga.

Upravo zbog toga, učenici u početku odbijaju da prihvate ovaj gest svog Učitelja, ali On objašnjava:

„Kad dakle ja oprah vama noge, Gospod i učitelj, i vi ste dužni jedan drugom prati noge.“ (Jv 13,14).

Ovom simboličnom slikom, Jovan nam otkriva Isusovu misiju: On, Učitelj i Gospod, ušao je u ljudsku istoriju da bi sreo svakoga, muškarca i ženu, služeći svima i na taj način vodeći sve u susret Ocu.

Dan za danom tokom svog života na zemlji, Isus se lišio svoje veličine a sada se priprema da dâ svoj život na krstu. I upravo sada on svojim učenicima daje kao svoju baštinu, reč koja mu je najdraža:

„Kad dakle ja oprah vama noge, Gospod i učitelj, i vi ste dužni jedan drugom prati noge.“ (Jv 13,14).

To je jasan i jednostavan poziv: svi možemo da ga razumemo i primenimo odmah, u svakoj situaciji, u svakom društvenom i kulturnom kontekstu.

Hrišćani, koji su primili otkrivenje Božje ljubavi kroz Isusov život i kroz njegove reči, imaju „dug“ prema drugima: da oponašaju Isusa tako što će prihvatati i služiti braću, da bi tako bili oni koji naveštavaju Ljubav. Kao Isus: prvo voleti konkretno, a zatim to ispratiti i rečima nade i prijateljstva.

Svedočanstvo je utoliko delotvornije ukoliko je naša pažnja usmerenija na siromašne. I to dobrovoljno, istovremeno odbacujući podaništvo onima koji imaju moć i prestiž.

Čak i kada se suočimo sa složenim, tragičnim situacijama koje nam izmiču iz ruku, postoji nešto što možemo i moramo učiniti da doprinesemo „opštem boljitku“: zaprljati ruke, bez čekanja na nadoknadu, sa velikodušnošću i odgovornošću.

Štaviše, Isus traži od nas da svedočimo Ljubav ne samo lično, u našem životnom okruženju, već i kao zajednica, kao Božji narod, čiji je osnovni zakon uzajamna ljubav.

„Kad dakle ja oprah vama noge, Gospod i učitelj, i vi ste dužni jedan drugom prati noge.“ (Jv 13,14).

Ovim rečima Isus dodaje: „Jer ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što ja vama učinih. Kad ovo znate, blago vama ako ga izvršujete“^[1].

Komentarišući ovu frazu iz Jevanđelja, Kjara Lubik je napisala: „'Bićete blaženi.' Međusobno služenje, uzajamna ljubav, koje Isus poučava kroz ovaj neobičan gest je dakle, jedno od blaženstava kojima je Isus poučavao. [...] Kako ćemo onda živeti tu reč tokom ovog meseca? Oponašanje kakvo Isus traži od nas nije samo mehaničko ponavljanje njegovog čina, iako uvek treba da ga imamo pred sobom kao svetli, nenadmašan primer. Oponašanje Isusa znači da mi hrišćani shvatimo da živimo 'za' druge, i da, ako je naš život postavljen na tu osnovu, svoje postojanje shvatamo kao služenje našoj braći. Tada ćemo dostići ono do čega je Isusu najviše stalo. Pogodićemo u sam centar Jevanđelja. Bićemo zaista blaženi“^[2].

Leticija Magri

^[1] Jv 13, 15-17.

^[2] C. Lubich, *Parola di Vita* aprile 1982, in *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5, Città Nuova, Roma 2017), pp. 233, 235.